

PETŐCZ ANDRÁS

Velem van az Isten

Itt ül a szobámban,
velem van az Isten.
Fiatal az arca,
öregebbnek hittem.

Öregebbnek hittem
a Teremtő Urat,
nézem, ahogy csendben,
piros borral mulat.

Piros borral mulat,
nyugtatgat és lázít,
áldja meg a Jó Sors,
ahogy kvaterkázik.

Ahogy kvaterkázik,
úgy telik az idő.
Én öregebb leszek,
fiatalabb lesz ő.

Végül köszöntöm majd
az *újszülött Istent*,
mikor ő üdvözöl,
meghalok itt, lent.

De most együtt iszunk,
épp az én szobámban,
*„látod, élet vagyon,
s nem hűvös halál van”,*

így beszél az Isten,
emeli poharát,
kicsit viccelődik,
mert a szívembe lát.

*

Velem van az Isten,
éppen velem iszik:
áldja meg a Jó Sors
azt, ki még ma hisz, itt.

Lányokat bámult az Isten

Fiatal lányokat bámult ma az Isten.
Pázsiton heverték, sűrű napsütésben
és az égen
madarak repültek éppen.

Szomorú volt az arca nagyon.
Bámulta őket vágyakozón
s kíváncsian,
mint akinek semmi dolga van.

Ábrándozott az Úr, miként egy öreg,
ki nem érezhet többet örömet,
mert elszaladt valami, ami az idő.

Tán arra gondolt, még visszatérhet ő
valami szebb, valami jobb világba.
Nem abba, amitől búcsúzik máma.

Ideges az Isten

Napok óta ideges az Isten.
Villámlás, menydörgés jelzi a dühét.
S napok óta olyan feszült minden,
mindenki fél, mindenki retteg.

Talán ha valami siker érné végre,
valami díj, valami elismerés,
hogy nem hiába dolgozik, kínlódik annyit,
hogy van értelme annak, amit éppen csinál.

Valami halk remegés minden pillanatban,
érezni, hogy robban majd valami,
csak épp nem tudni, mi.

Egyre sűrűbb lett errefelé minden,
annyira mások a mindennapok,
azóta, hogy ideges az Isten.

Mondatok a szabadságról

Ki szabadságot akar,
az szabadságot akar
egyszerű szavakkal,
vagy csak szavak nélkül.

Ki szabadságot akar,
az szabadságot akar,
ha hidat foglal, azzal,
ha tiltakozik, azzal,

hogy szóvá meri tenni,
mi szeretne lenni,
vagy, hogy mi a gondja,
hirtelen kimondja.

*

A szabadság ott van
a sárga rózsában,
a szabad madárban,
ki az égbe repül.

*

A szabadság ott van
mindenféle tettben,
a vágyban,
és az ágyban,

hogy nem közli senki,
miképp kell szeretni,
s főleg hogyan,
és boldogan

miként is élhetek.

Nem írhatnak elő
tevékenységeket,
parancsba sem lehet adni,

hogy sikert sikerre halmozunk,
nem érdemes.

Ki szabadságot akar,
az szabadságot akar
haragos szavakkal,
vagy tán szavak nélkül.

*

A szabadság ott van
sok-sok ezer tárgyban,
különböző színben,
és a változásban,

abban, hogy a bőröd
milyen árnyalattal
mutatja az őszöd,
és az érintése

éppen ma miféle.

Nem mondhatja senki,
papírt kell szerezni
ahhoz, hogy a társam,

közös háztartásban
velem legyen.

*

Ki szabadságot akar,
az szabadságot akar,
mintha sziklára lép,
hogymesszire lássson.

*

A szabadság ott van
a sárga rózsában,
és a tulipánban,
meg az elmúlásban.

Szabad lesz az élet,
szabad lesz a madár,
az a szép közöttünk,
aki szabadon jár.

*

A szabadság ott van
minden gesztusodban,
ahogy a magasba emeled
a tekinteted,

ahogy eldadogod,
vagy talán suttogod,
mi az akaratod,
az lesz a szabadság.

És szabadság van abban
a vágyakozásban,
hogymjobban élhess végre,
tartozásod majdan

felírhasd az égre:
ebben szabadság van.

*

A szabadság ott van
a piros rózsában,

a kék nefelejcsben,
a megújulásban.

Ki szabadságot akar,
az szabadságot akar
egyenes szavakkal,
vagy amit tesz, azzal.

*

Ott van a szabadság
a mozdulatodban,
ahogy a tenyered
szüleid sírjára helyezed,

s könnycseppet hullajtasz
a talajra,
amiből egykoron kinőtt
őseid sarja,

ez lett a szabadság.

Apró ékszer neked,
viszont a hiánya:
magad pusztulása.

POLLÁGH PÉTER

A sötétség pulcsijai

Hideg a víz, meztelen, szellemkislány ízű.
Amúgy nincs itthon íz. Csak a dagadó hold süt.
Arcomba hull a vakolat, ez most a púder.

Elvisz a taxisárga szorongás a semmiségbe,
nem vagyok jól magamtól, nem bírom már.
Eltöröm a javát: a sötéthez beszélek.
A kopóhoz. A világ felé akarok menni. Most.
Arra gondolok, meglepően sokan halnak
meg 79 évesen. Pompejkednek, azt hiszem.
Hallottam én is eleget a számok hívását,
ha eltemettem egy szót, egy szóitalan évet,
nem nézte senki, volt-e benne lidérc.
Világító gép, te számító, mit akarsz tőlem?

Reggel van. Vánszorgó világos. Jáspisos.
A halványvérű villanykörte szemtelen néz:
lám, lidércnél maradandóbb az író úr talán.

Azt hittem, rács az, amit fogok,
derülök én is, mint a darakásás ég,
s nézem, amit rácsnak mondtatok.
Jön fel a nap, de ez nem rács,
csak idézőjelbe tettek minden ablakot.

Dédpiros

Sok ófotón ott vagyok.
Az a kerekfejű gyerek,
a szeme két kék gömb:
az voltam. Emlékszel?

A fájdalom, a nosztalgia
is kerek, innen lehetek
ismerős neked. Csak a hajam
piros. Mint a Dédié. Dédpiros.

Nem véres, inkább, akár az ír
zászló, vidám, szenvedélyes
csíkja: rókaszínben játszó.
Amolyan színemlék. Kopott,
ezért is mondom: Dédpiros.

Írek vagyunk: egyedül ránk nem hat
a pszichoanalízis: tanítgatott a Dédi,
ki csak egy kékvérű Északról,
tudod, ahol kicsit ásan beszélnek.
Pár száz éve kelták, vikingek
hajóztatták be hozzánk,
de akkor még nem Dédinek hívták.
Vagy pár százezer?
Még látta Bilbót. A színek hajnalát.
Talán még hallotta a gyűrű hívását.

Eltöröm a javát

Azt mondja: már ácsolják a nevem.
A 33. év keresztjére fölmászom,
s ugyanazt többé nem jelentem.
Megácsolták nekem, de más a fája,
mint a felfedező hajóknak.
A rímek hajnalán ropogtak
így a fák, a csemeték, a csontok,
régi szavaimról mind lemondok.
Vége, viszlát, lesz, ami lesz, végre
törhetem el én a sötét javát.

Nem fogja szellem

Reggel van: vánszorgó világos.
A mackóforma sublóton tűnik fel.
Ezüst. Nem fogja a szellem. Fog.
Eddig fiókban volt. Levelek alatt.
Nem kopott el. Csak fényesebb.
Előveszem, és felszögeli a kezem.
Nem tudom a színét. Tiszta vér,
egyre jobban él. Elővett kereszt.

A Labirintus szabadsága
171 2 félteke 2017 XII

VILLÁNYI LÁSZLÓ

Utazás

Bulat Okudzsavának

Százötven év elteltével folytatódott az utazás, együtt akkor is, ha más-más vonaton, mert a lányka a férfit ígérte magának, aki évekig tévelygett, mire a helyes peronra lépett, közben a szürke szem kékbe fordult, kiegészültek mondatok, üldözőnek maradt az idő. A félig kamaszban, akivel koccintott, még kifinomult intuíciójával sem fedezhette fel az író a herceget, ha látta volna harminc év múltán az utazókat, eszébe sem jut a történelmi helyzet, nem úgy hangzik pohárköszöntője: igyunk a mi reménytelen ügyünkre.

Napkitörés

Samuel Beckettnek

Szülővárosát teljes egészében a magáénak tudja. A bőgő motorokat, főként éjszaka, a folyóba irányítja, az iszonyatos zenét bömböltető autókra tevepokrócot dob, követ zúdít a presszóra, ahonnan álmokat szétzúzó ricsaj érkezik, a pimasz, helyüket át nem adó kamaszokat lepofozza a buszról, zuhany alá állítja a parfümtől bűzlőket, hatlövetűt szegez az izomagyú bunkók halántékához, Lin-csi apát kolostorába számúzi az ostobákat, erős paprikát dörgöl a cinikusok szemébe, apró kavicsokat hajigál a hóbörgők szájába, bokán rúgja az orra alá füstölőket, s ráfogja a napkitörésre.

A kivándorolt

Winfried Georg Sebaldnak

A folyó fölött, a stégen ültek, mint egy operaház színpadán, amikor hajnalban megszólaltak körülöttük a madarak, már éveket éltek le együtt, úgy érezték, s a fiú végigsimított az este megismert lány combján, aki hetekkel később, miután csábítóan körültáncolta, neki ajándékozta szüzességét, nem sejtve, elindul benne egy élet, és másfél hónap múlva hiába kopog be hozzá a hosszú vonatút után a fiú, a gyermek, mielőtt földi létre születne, kivándorol az örökkévalóságba.

